

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/24174 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zwolle, van 2 april 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 mei 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 april 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y.M. van Soest-Ahlers, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
lid van de enkelvoudige kamer

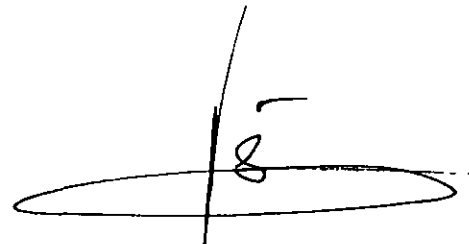
w.g. Van Soest-Ahlers
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 oktober 2008

343-551.

Verzonden: 24 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

de Rechtspraak

Rechtbank
Zwolle-Lelystad

Alt advocaten en procureurs
tav de heer mr. E. Arslan
Wg-Plein 222
1054 SE Amsterdam

Vreemdelingenkamer
Nevanvestiging van de
rechtbank
's-Gravenhage
bezoekadres
manzelaan 351
8017 JM Zwolle

correspondentieadres
Postbus 10067
8000 GB Zwolle

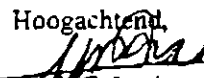
t (038) 888 44 44
f (038) 888 47 32/3
www.rechtspraak.nl
Bankrekening 1923 25 930

Bij beantwoording de datum
en ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

datum	2 april 2008
onderdeel	Beroepen
contactpersoon	
zoekiesnummer	038 - 888 4721
ons kenmerk	procedurenummer 07 / 24174 ONBTDN BF1 GR DC2
uw kenmerk	
bijlage(n)	
faxnummer afdeling	
onderwerp	het beroep/verzoek van overige eiser(s):

Geachte heer,

Hierbij doe ik u een afschrift van de uitspraak in bovengenoemde procedure toekomen.
Ik vertrouw erop u hiermede voldoende te hebben geïnformeerd.

Hoogachtend,

dhr. M.G. Justiana
griffier

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer. Awb 07-24174

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op .....
van Sierra Leone nationaliteit,
IND dossiernummer 0106.20.8096. eiser,
gemachtigde mr. E. Arslan, advocaat te
Amsterdam;

en

De Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. S. van Willigen,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 oktober 2001 is aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder d Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), met ingang van 20 juni 2001 en geldig tot 20 juni 2004.

Op 2 juli 2004 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 14 mei 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Bij brief van 11 juni 2007 is daartegen beroep ingesteld. Bij brief van 12 augustus 2007 is het beroep voorzien van gronden. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 7 februari 2008 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen, dan wel niet in behandeling te nemen.

2.2 Ingevolge artikel 34 Vw 2000, zoals dat ten tijde van de aanvraag gold, kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder c Vw 2000 slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet.

2.3 Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden ingetrokken, dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 Vw 2000, is komen te vervallen.

2.4 Bij brief van 16 september 2002 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de Voorzitter van de Tweede Kamer bericht dat het kabinet heeft besloten het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierra Leone nationaliteit te beëindigen.

2.5 Blijkens de gronden van het beroep en het verhandelde ter zitting is het geschil beperkt tot de vraag of de weigering om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 te verlenen, in stand kan blijven. Daarbij zal, gelet op het toetsingskader van artikel 33 Vw 2000 en met inachtneming van hetgeen in beroep is aangevoerd, worden beoordeeld of verweerder heeft kunnen oordelen dat eiser geen aanspraak kan maken op een van de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, Vw 2000 genoemde verleningsgronden.

2.6 Voor zover thans van belang heeft verweerder in het voornemen en het bestreden besluit overwogen dat de grond voor de verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid aanhef en onder d, Vw 2000 is komen te vervallen met de beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid voor Sierra Leone met ingang van 16 september 2002. Verweerder heeft voorts overwogen dat nu eiser ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, documenten of bescheiden kan overleggen, die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag om toelating en niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze documenten niet aan hem is toe te rekenen, zijn oprechtheid op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Voorts heeft verweerder een aantal elementen uit het asielrelaas opgesomd, op basis waarvan is geoordeeld dat het relaas positieve overtuigingskracht ontbeert en dat geen geloof wordt gehecht aan eisers verklaringen aangaande de door hem ondervonden problemen die er uiteindelijk toe hebben geleid dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat eiser niet aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c Vw 2000.

2.7 Eiser heeft de juistheid van dat oordeel betwist en hiertegen een gemotiveerd beroepschrift ingediend.

2.8 De rechtbank zal toetsen of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat het relaas ongelooftwaardig is.

2.9 De rechtbank overweegt als volgt.

2.10 Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat het leerstuk van de positieve overtuigingskracht niet onverkort mag worden toegepast op personen van wie vaststaat dat zij getraumatiseerd zijn. Eiser verwijst hierbij naar de handleiding voor de uitvoeringspraktijk van het traumatabeleid van september 2001, waaruit volgt dat de mededelingen van getraumatiseerden over hun voorgeschiedenis hiaten kunnen vertonen en chronologisch inconsistent kunnen zijn. Hoewel verweerder erkent dat eiser lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS) als gevolg van hetgeen hij heeft meegemaakt in Sierra Leone, is onduidelijk waarom verweerder van eiser verlangt dat hij verklaart zonder hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden. PTSS brengt immers met zich dat verklaringen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden kunnen bevatten, aldus eiser.

2.11 Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser onvoldoende aangetoond dat zijn verklaringen als gevolg van zijn psychische gesteldheid zodanig zijn aangetast dat deze hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden bevatten. De rechtbank overweegt dat het aan eiser is om op enigerlei wijze, hoe summier ook, gewag te maken van de gestelde omstandigheid dat hij wegens zijn psychische gesteldheid niet of onvoldoende in staat was om naar behoren te verklaren. De enkele stelling dat eiser lijdt aan PTSS en dat PTSS met zich brengt dat verklaring hiaten, vaagheden en tegenstrijdigheden kunnen bevatten is daartoe niet voldoende. Uit de overgelegde medische informatie blijkt wel dat hij lijdt aan PTSS, maar niet van onvermogen van eiser om naar behoren te kunnen verklaren. Dat eiser lijdt aan PTSS wordt door verweerder overigens niet betwist. Het verslag van het eerste gehoor en het verslag van het nader gehoor, alsmede de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen, bevatten geen enkele aanwijzing dat eiser niet of niet voldoende in staat was om gedetailleerd, coherent en verifieerbaar te verklaren. Evenmin, zo heeft verweerder ter zitting nog aangegeven, hebben de medewerkers van verweerder die deze gehoren hebben afgenomen, bijzonderheden bemerkt bij eiser op grond waarvan zij zouden hebben moeten oordelen dat er sprake was van enig verstoord vermogen om een verklaring af te leggen. Verder is van belang dat eiser na afloop van het nader gehoor heeft opgemerkt: 'De sfeer was goed. Ik heb alle tijd en ruimte gekregen om alles te vertellen wat voor mijn aanvragen om toelating van belang is'. Onder voornoemde omstandigheden heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat van eisers asielrelaas positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

2.12 Eiser heeft voorts gesteld dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Eiser heeft in dit verband aangevoerd dat hij voor wat betreft de reisroute naar zijn beste kunnen heeft geantwoord. Verweerder heeft onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheid dat hij tijdens zijn reis in de war was en dat hij zo bang was dat hij nergens op heeft gelet. Bovendien kan verweerder niet van hem verlangen dat hij inzicht moet geven in de wijze waarop de rebellen handelen en wat hun beweegredenen zijn, nu hij daar zelf ook geen inzicht in heeft. Verder heeft verweerder onvoldoende in aanmerking genomen dat eiser bij zijn ontsnapping is geholpen door een rebel die de omgeving zeer goed kende. Voorts stelt eiser dat hij niet kan verklaren waarom de leden van de UNAMSIL, dan wel van de NGO, hem niet hebben ondergebracht in één van de vluchtelingenkampen en waarom ze hebben besloten om hem te

helpen zijn land te ontvluchten, omdat hij hierin van hen volledig afhankelijk was. Verder stelt eiser dat hem betrokkenheid wordt toegedicht bij de rebellen, hetgeen vrees voor vervolging en een verhoogd risico op mensenrechtenschendingen kan opleveren. Eiser verwijst hierbij naar het UNHCR-Handbook, het ambtsbericht inzake Sierra Leone van 8 juli 2002 en de landenbrief van Amnesty International van 7 december 2002.

Voorts heeft eiser aangevoerd dat hij in het begin van de procedure niet alles heeft kunnen vertellen, omdat hij werd bedreigd door degene die hem naar Nederland heeft gebracht. Eerst in het gehoor van 25 april 2007 was hij, dankzij de langdurende behandeling, in staat om te vertellen wat hem is overkomen.

2.13 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op standpunt heeft kunnen stellen dat eisers asielaas op zichzelf beschouwd ongeloofwaardig is en dat derhalve evenmin geloofwaardig is dat hij in het land van herkomst gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging. Zo heeft verweerder, onder verwijzing naar het deelambtsbericht Revolutionary United Front (RUF) van de Minister van Buitenlandse Zaken van 16 maart 2004, kenmerk DVP/AM-795223, kunnen overwegen dat het ongeloofwaardig is dat de rebel, met wiens hulp eiser heeft kunnen ontsnappen, op eenvoudige wijze diamanten heeft kunnen stelen en aan eiser twee diamanten heeft kunnen geven. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt kunnen stellen dat de eenvoudige wijze waarop eiser stelt te zijn ontsnapt blijkens voornoemd deelambtsbericht nagenoeg onmogelijk is. Ten aanzien van eisers stelling dat hij niet eerder alles heeft kunnen vertellen, omdat hij bedreigd werd, overweegt de rechtbank dat de wijze waarop deze bedreiging zich heeft gemanifesteerd op geen enkele wijze nader is onderbouwd of geconcretiseerd. Deze stelling treft derhalve geen doel.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

2.14 Het is – mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen – niet aannemelijk dat eiser gegronde redenen heeft aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen dan wel aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Voorts valt uit de jurisprudentie van het Europese Hof voor de rechten van de mens (hierna: het EHRM; onder meer EHRM 6 februari 2001, JV 2001/103) af te leiden dat gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, in geval van uitzetting alleen kan leiden tot schending van artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en fundamentele vrijheden (EVRM) onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard. De door eiser gestelde omstandigheden en hetgeen blijkt uit de overgelegde (medische) stukken is niet als zodanig uitzonderlijk en dringend aan te merken dat artikel 3 EVRM zich tegen eisers uitreis verzet. Evenmin is eisers PTSS als zodanig uitzonderlijk en dringend aan te merken. Eisers stelling dat er gegronde redenen aanwezig zijn om aan te nemen dat hij bij gedwongen terugkeer naar Sierra Leone onderworpen zal worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, treft dan ook geen doel. Verweerder heeft zich, gelet op het vorenstaande, terecht op het standpunt gesteld dat geen grond bestaat voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

2.15 Eiser heeft aangevoerd dat van hem niet verlangd mag worden dat hij terugkeert naar Sierra Leone. In dit verband verwijst eiser naar paragraaf 5.2 van het TBV 2002/45 waarin onder meer staat vermeld dat bij personen uit Sierra Leone rekening dient te worden gehouden met de mogelijkheid dat zij traumatische ervaringen hebben ondervonden, met name indien zij voor hun vertrek naar Nederland rechtstreeks afkomstig waren uit gebieden waar de RUF de controle heeft of uit gebieden waarin strijd is geleverd tussen het regeringsleger en de RUF. Verweerder is aan het voorgaande volledig voorbijgegaan, aldus eiser. Eiser stelt verder dat hij reeds in de correcties en aanvullingen op het eerste en nader gehoor melding heeft gemaakt van zijn traumatische ervaringen.

Voorts heeft eiser in de aanvullende zienswijze van 25 november 2003 een brief van zijn huisarts van 19 november 2003 overgelegd, met daarin een beschrijving van eisers klachten. In de aanvullende zienswijze van 1 maart 2004 heeft eiser een brief van de GGZ Kop van Noord-Holland overgelegd waarin zijn behandelplan is opgenomen. Uit deze stukken blijkt dat zijn psychische klachten in verband kunnen worden gebracht met hetgeen hij in zijn land van herkomst heeft meegemaakt. Dit wordt nogmaals bevestigd in een brief van de GGZ Kop van Noord-Holland van 25 juli 2007. Eiser meent dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten de medische verklaringen aan te merken als ondersteunend bewijs. Eiser verwijst in dit verband naar de brief van 25 februari 2005 (TK 19637, nr. 903) waarin onder meer wordt vermeld dat medische onderzoeksrapportages in de asielprocedure niet opzij worden geschoven.

2.16 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat, reeds vanwege de ongeloofwaardigheid van de door eiser gestelde gebeurtenissen, het beroep op de c-grond van artikel 29, Vw 2000 dient te falen. Verweerder heeft dan ook niet het TBV 2002/45 bij dit standpunt te hoeven betrekken. Voorts is het enkele gegeven dat eiser aan een PTSS lijdt, op zichzelf ontoreikend voor een geslaagd beroep op de c-grond.

2.17 Er is aldus geen grond voor het oordeel dat de weigering een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33, Vw 2000 of een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, Vw 2000 te verlenen niet in stand kan blijven.

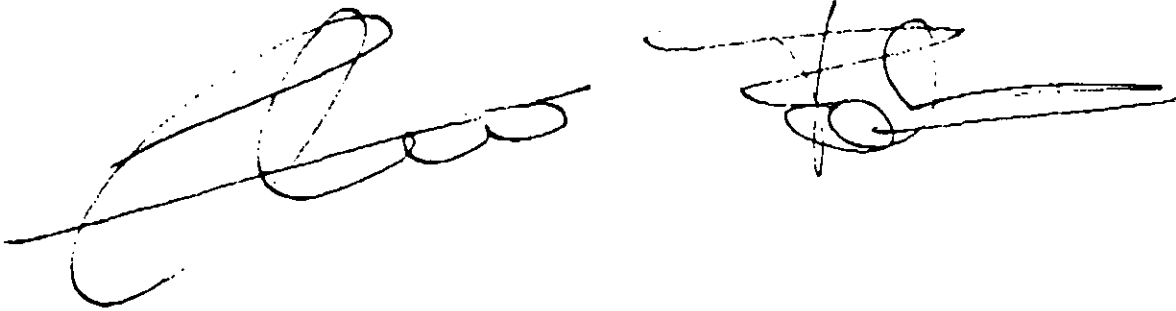
2.18 Het beroep is, gelet op het vorenstaande, daarom ongegrond.

2.19 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F. van der Maden en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van A. van den Ham als griffier, op 2 APR. 2008

Afschrift verzonden op. - 2 APR. 2008

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken - postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Wv 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitpraak bevat. Artikel 69 Awb (niet van toepassing) is niet van toepassing.

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
27 APR 2008	
ZAAKNR.	07/24174
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep
Vreemdelingenzaken
Per fax. 070-365 13 80

Amsterdam, 27 april '08

Appellant :
Verblijvende :
Geboortedatum :
Nationaliteit : Sierra Leone
IND-nr. : 0106.20.8096
CRV-nr. :

Geeft eerbiedig te kennen,

Appellant, kiest te dezer zake woonplaats te Amsterdam, W.G. plein 222, 1054 SE te Amsterdam, ten kantore van zijn bepaaldelijk gevolmachtigde.

Mr. E. Arslan verklaart hierbij, met recht van vervanging, bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn door appellant tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank Zwolle-Lelystad van 2 april '08 met het kenmerk 07/24174 . Een afschrift van deze uitspraak treft u hierbij aan als **productie 1**.

Grief 1

In r.o. 2.11 heeft de rechtbank overwogen:

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser onvoldoende aangetoond dat zijn verklaringen als gevolg van zijn psychische gesteldheid zodanig zijn aangetast dat deze hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden bevatten. De rechtbank overweegt dat het aan eiser is om op enigerlei wijze, hoe summier ook, gewag te maken van de gestelde omstandigheid dat hij wegens zijn psychische gesteldheid niet of onvoldoende in staat was naar behoren te verklaren. De enkele stelling dat hij lijdt aan PTSS en dat PTSS met zich brengt dat verklaring hiaten, vaagheden en tegenstrijdigheden kunnen bevatten is daartoe niet voldoende. Uit de overgelegde medische informatie blijkt wel dat hij lijdt aan PTSS, maar niet van onvermogen van om naar behoren te kunnen verklaren. Dat eiser lijdt aan PTSS wordt door verweerder overigens niet betwist. Het verslag van het eerste gehoor en het verslag van het nader gehoor, alsmede

de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen. bevatten geen enkele aanwijzing dat eiser niet of niet voldoende in staat was om gedetailleerd, coherent en verifieerbaar te verklaren, Evenmin, heeft verweerder ter zitting nog aangegeven, hebben de medewerkers van verweerder die deze gehoren hebben afgenomen, bijzonderheden bemerkt bij eiser op grond waarvan zij zouden hebben moeten oordelen dat er sprake was van enig verstoord vermogen om een verklaring af te leggen. Verder is van belang dat eiser na afloop van het nader gehoor heeft opgemerkt: De sfeer was goed - Ik heb alle tijd en ruimte gekregen om alles te vertellen en wal voor mijn aanvragen om toelating van belang is'. Onder voornoemde omstandigheden heeft verweerder zich in redelijkheid op liet standpunt kunnen stellen dat van eisers asielrelaas positieve overtuigingskracht dient uit te gaan".

Appellant kan zich hiermee niet verenigen om de navolgende redenen.

Reeds in de besluitvormingsfase is onderbouwd met medische verklaringen dat appellant lijdt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis en dat deze klachten te herleiden zijn tot hetgeen appellant heeft meegemaakt in zijn land van herkomst. Dit wordt door verweerder niet betwist.

Gelet hierop en onder verwijzing naar jurisprudentie is verweerder in correcties en aanvullingen d.d. 21 juni 2004 erop gewezen dat in casu een medische onderzoek geëntameerd had moeten worden om te beoordelen of het vermogen van appellant om zonder hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden te verklaren is aangetast.

Immers, een uitspraak of van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht uitgaat resp. het asielrelaas geloofwaardig is kan pas worden gedaan nadat is vastgesteld dat het vermogen van appellant om zonder hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden te verklaren niet is aangetast.

Een steun hiervoor wordt gevonden in de handleiding voor de uitvoeringspraktijk (traumata) van verweerder van september 2001 waarin staat vermeld:

"De mededelingen van getraumatiseerden over hun voorgeschiedenis kunnen hiaten vertonen en chronologisch inconsistent zijn. Doordat de traumatiserende gebeurtenis te erg is om te onthouden, maar ook te erg is om te vergeten, kan sprake zijn van verdringing van (delen) de herinneringen of vervorming van het gebeuren. Men kan zich bewust of onbewust afschermen van heftige emoties en deze pogen te vermijden".

Aangezien verweerder heeft nagelaten om zo'n onderzoek te laten verrichten had de rechtbank moeten besluiten dat verweerder in redelijkheid zonder een onderzoek zoals bovengenoemd, niet heeft kunnen besluiten dat van het asielrelaas van appellant een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

Nu de rechtbank dit miskent heeft komt de uitspraak reeds om deze in aanmerking voor vernietiging.

Grief 2

Deze grief richt eveneens tegen r.o. 2.11.

Appellant kan zich niet verenigen met deze rechtsoverweging om de navolgende reden.

Uit de overgelegde medische informatie¹ blijkt dat appellant "een man is met een scala aan klachten die samenhangen met de traumata die hij heeft opgelopen tijdens de burgeroorlog in Sierra Leone. Hij lijdt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis.

Dat betekent dat hij nog geregeld last heeft van nachtmerries, van herbelevingen, dat hij aldoor gespannen en alert is op de mogelijkheid dat hem hier in Nederland ook vreselijke en vergelijkbare dingen zouden kunnen gebeuren als in zijn geboorteland. Daarbij is hij depressief en is zijn concentratie verstoord".

Hieruit volgt volgens appellant dat er sprake is van psychische problemen die interfereren met het vermogen om zonder hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden te verklaren.

Zowel verweerder als de rechtbank hebben dit miskend. Derhalve heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten dat van het asielrelaas van appellant een positieve overtuigingkracht dient uit te gaan.

Grief 3

In r.o 2.13. heeft de rechtbank overwogen:

" De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op standpunt heeft kunnen stellen dat eisers asielrelaas op zichzelf beschouwd ongeloofwaardig is en dat derhalve evenmin geloofwaardig is dat hij in het land van herkomst gegronde reden heeft om te vrezen voor vervolging. Zo heeft verweerder, onder verwijzing naar het deel ambtsbericht Revolutionary United Front (RUF) van de Minister van Buitenlandse Zaken van 16 maart 2004. kenmerk DV IVAM-795223 kunnen overwegen dat het ongeloofwaardig is dat de rebel met wiens hulp eiser heeft kunnen ontsnappen. op eenvoudige wijze diamanten heeft kunnen stelen en aan eiser twee diamanten heeft kunnen geven. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt kunnen stellen dat de eenvoudige wijze waarop eiser stelt te zijn ontsnapt blijktens voornoemd deelambtsbericht nagenoeg onmogelijk is. Ten

---

¹ Brief GGZ Kop van Noord-Holland d.d. 25-7-2007, behandelplan GGZ Kop van Noord Holland d.d. 20-2-2004 en brief van de huisarts d.d. 19-11-2003

aanzien van eisers stelling dat hij niet eerder alles heeft kunnen vertellen, omdat hij bedreigd werd, overweegt de rechtbank dat de wijze waarop de bedreiging zich heeft gemanifesteerd op geen enkele wijze nader is onderbouwd of geconcretiseerd. Deze stelling treft derhalve geen doel.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000".

In r.o 2.14. heeft de rechtbank overwogen:

"Het is - mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen - niet aannemelijk dat eiser gegronde reden heeft aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering en wel aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Voorts valt uit de jurisprudentie van het Europese Hof voor de rechten van de mens (hierna: het EHRM: onder meer EHRM 6 februari 2001, JV 2001/103) af te leiden dat gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, in geval van uitzetting alleen kan leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard. De door eiser gestelde omstandigheden en hetgeen blijkt uit de overgelegde (medische) stukken is niet als zodanig uitzonderlijk en dringend aan te merken dat artikel 3 EVRM zich tegen eisers uitreis verzet. Evenmin is eisers PTSS als zodanig uitzonderlijk en dringend aan te merken. Eisers stelling dat er gegronde redenen aanwezig zijn om aan te nemen dat hij bij gedwongen terugkeer naar Sierra Leone onderworpen zal worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, dan ook geen doel. Verweerder heeft zich, gelet op het vorenstaande, terecht op het standpunt gesteld dat geen grond bestaat voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 eerste lid, aanhef en onder b Vw 2000".

In r.o 2.16. heeft de rechtbank overwogen:

"De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat, reeds vanwege de ongeloofwaardigheid van de door eiser gestelde gebeurtenissen, het beroep op de c-grond van artikel 29, Vw 200 dient te falen. Verweerder heeft dan ook niet het TBV 200.45 bij dit standpunt te hoeven betrekken. Voorts is het enkele gegeven dat eiser aan PTSS lijdt, op zichzelf ontoereikend voor een geslaagd beroep op de c-grond".

In r.o 2.17. heeft de rechtbank overwogen:

"Er is aldus geen grond voor het oordeel dat de weigering een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33, Vw of een verblijfsvergunning

voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, Vw te verlenen niet in stand kan blijven”.

Toelichting

Onder verwijzing naar grief 1, 2 en het rapport van gehoor d.d. 25 april 2007 is appellant van oordeel dat de rechtbank in rechtsoverwegingen 2.13, 2.14, 2.16 en 2.17 ten onrechte heeft overwogen dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten dat het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig is en dat appellant om die reden niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 29 Vw of artikel 33 Vw.

Petitum

Redenen waarom appellant u verzoekt:

- Het hoger beroep gegrond te verklaren;
- De bestreden uitspraak te vernietigen en
- Verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend

Mr E. Arslan

PRODUCTIE